

☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒

Що най-обичамъ ?

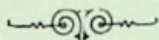
Обичамъ рибкитѣ подвижни
 Га плаватъ въ сини вирѣ,
 И га се носи царь-орела
 Въ надоблачния мирѣ !

Обичамъ мѣсеца двуроги
 И блѣди му лъчи,
 Звѣздичкитѣ — защото иматъ
 Най хубави очи !

И славейчето азъ обичамъ,
 Че има кръшенъ гласъ,
 Цвѣтитя, къпани въ росица —
 Подобна на елмазъ !

Но моятъ татко, мойта майка,
Тѣзъ двѣ слънца за менъ,
Отъ всички азъ тѣхъ най-
обичамъ,
Тѣхъ мисля всѣки день!

Люб. Бобевски.

Дѣтето на работника.

Прѣди 18 години въ града Г. построили голѣма тѣкачна фабрика. Тя и до днесъ работи съ сѣщата сила, както и тогава. Дворътъ ѝ е широкъ и има многобройни стаи за работниците. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ задомили и живѣятъ тамъ съ дѣцата си.

Фабриката се управлява отъ единъ англичанинъ, който живѣе тамъ съ сѣмейството си. За него сѣ опрѣдѣлили най-високитѣ и най-свѣтлитѣ стаи, а за работниците — низкитѣ и влажнитѣ.

Често пжти въ фабриката идватъ дѣцата на господаритѣ, за да играятъ въ широкия ѝ дворъ съ малкитѣ англичанчета. Отъ начало тѣ не разбираха нашия езикъ, затова се разправѣха съ българчетата като нѣми.

Майсторътъ имаше голѣмо и рунтаво куче. То всѣкога се вѣртѣше около дѣцата и мърдаше радостно опашка. Изглеждаше, като че и то разбираше отъ веселитѣ игри на дѣцата. Понѣкога двѣ отъ тѣхъ го олавѣха за прѣднитѣ крака и

го развеждаха като маймунка изъ двора. А то ги само поглеждаше умилно едно слѣдъ друго.

Дѣцата на работниците рѣдко виждаха широкия дворъ, защото повечето помагаха на родителитѣ си въ миризливата фабрика. Повечето отъ тѣхъ бѣха блѣди, като че слънце не видѣли. На господаритѣ и управителя дѣцата никакъ не приличиха на малкитѣ работници, защото дрехитѣ имъ бѣха чисти, а лицата имъ червени като рози. Тѣ бѣха винаги весели, а на работницитѣ — угрижени като сираци.

Понѣкога и тѣмъ се искаше да излѣзатъ на двора да си поиграятъ съ господарчетата, но тѣ отбѣгваха и не искаха да дружатъ съ тѣхъ, за да не изгубятъ нѣщо отъ господарската си честъ.

Само отъ врѣме на врѣме при богатитѣ дѣца се приближаваше едно съвсѣмъ жълтаво работниче и ги караше да оставатъ и игри и да замлъкнатъ като нѣми. Щомъ дойдеше при тѣхъ, всички го заграждаха и го слушаха съ отворени уста. Понѣкога то се засмиваше, а съ него и тѣ, но скоро млѣкваха и продължаваха да го слушатъ съ голѣмо внимание.

Единиятъ отъ господаритѣ го бѣше много ядѣ, защото дѣцата му взематъ умъ отъ едно такова просто селянче — работниче. Една вечеръ имъ се скара и имъ заповѣда още веднажъ да не го пушатъ при тѣхъ, а не и да го слушатъ.

— Добрѣ, каза голѣмото му момиченце, но кой ще ни разказва такива чудни и хубави приказки? Тѣхъ ние не сме чули и въ училището даже!

— А отъ гдѣ ще знае такива приказки, като не е ходило на училище? отговорилъ бащата.

— То не ги е учило въ училище, а ги съчинява само. На всѣка приказка при повторението прибавя нови нѣща и ние мислимъ, че я слушаме за прѣвъ пѣтъ.

— А каква приказка ви разказваше днесъ, та го бѣхте зяпнали въ устата? запита пакъ бащата.

— А каква ли? — За единъ князъ, който искалъ да се качи на звѣздитѣ съ машина.

— А качилъ ли се?

— Не, защото още стоялъ затворенъ въ стаята си и четѣлъ най-голѣмитѣ книги за машинитѣ, за да се научи какъ се правятъ хвѣрковати машини.

— А защо не си купи наготово, на ли е богатъ?

— Той искалъ да се прослави по цѣлия свѣтъ, затова гледалъ да си я направи самъ. По едно врѣме му дошелъ други умъ да може да се изкачи на звѣздитѣ: намислилъ да стане лекъ като перце, та вѣтрѣтъ самъ да го закара на нѣкоя звѣзда. Затова затворилъ книгитѣ и взелъ да гладува. Отъ гладъ краката му станали тежки и

почнали да се не мърдатъ вече. Тогава той разбралъ, че тази работа съ гладъ не става. Почналъ отново да се храни и пакъ се усилилъ. Влѣзълъ въ стаята и пакъ почналъ да чете. Най-послѣ намѣрилъ, че човѣкъ може да се издигне до облацитѣ, а до звѣздитѣ *никога*, защото на горѣ нѣма въздухъ.

Слѣдъ това князътъ продалъ книгитѣ и се прѣдалъ на веселие и пжтишества: събиралъ

болѣритѣ да ядатъ и пиятъ, трѣгналѣ да пжтува по разни мѣста на свѣта и рѣдко се свѣрталѣ въ дѣржавата си. Народътъ едвамъ печелилъ за него“ . . .

Този господарь вече се не ядосвалъ съ бѣдното работниче, защото слѣдъ два дни въ фабричния дворъ дойде свещеникъ да дига мъртавецъ. . . . Той бѣше сладкодумното работниче, което умрѣ отъ *охтика*. А нѣма да се учатъ на хубавъ говоръ и богаташкитѣ дѣца.

Най-внимателниятъ слушателъ на селянчето бѣше момичето на господаря. То запомни всичкитѣ му приказки и отпослѣ ги разказване на другарчетата си. Дори и баща му го слушаше вечеръ съ отворени уста.

Картинка.

Слънцето отгорѣ
Чудно топло грѣе,
Ей тамъ въ ширно поле
Стадо се мерджее.
Хрупа то трѣвица
Сочна и зелена,
Край него рѣчица
Лѣе се студена.
Въ сѣнката овчарче
Съ свойто куче Шарко
Свири съсъ кавалче
Пѣсенъ звучна сладко.
Свири то и стадо
Отдалече пази,
Прѣзъ рѣката младо
Воловарче гази.

Леко вѣтрецъ лѣхне
Отъ гората близка,
Птичка тамъ прѣхвъркне
Агънце заприпка.

И. Б. Искреновъ

Умниятъ Неронъ.

Ама конника се връщали отъ града. Единиятъ отъ тѣхъ водилъ и кучето си, което похвалилъ прѣдъ спътника си. Между другото казалъ: — „Всичко, каквото забравя или изгубя, Неронъ го намира, колкото и далечъ и да е. Достатъчно е да му дамъ знакъ“ . . . За да увѣри спътника си въ това, взелъ една сребърна монета, показалъ я на Нерона и я турилъ подъ единъ камъкъ. Отърколенъ край пѣтя. Послѣ продължили по-нататъкъ. Като изминали 3—4 километра, господарьтъ далъ знакъ Нерону и той се върналъ назадъ.

Минало часъ-два, — конниците стигнали у дома си, а кучето го нѣмало още. Стъмнило се. Никой не знаялъ що станало съ Нерона. А ето що се случило съ него:

Той изпълнилъ заповѣдта на господаря си точно. Намѣрилъ камъка подъ който била монетата и съ всичка сила се мѣчилъ да го отър-

коли. Камъкътъ билъ тежъкъ — не се и помръдвалъ. Тогава Неронъ взелъ да рови подъ него, та да се добара до монетата.

Въ това вѣрме мивалъ пжтникъ край Нерона. Той искалъ да узнае какво прави кучето. Слѣзълъ отъ коня, дошелъ до камъка, обърналъ го и видѣлъ сребърната монета. Прибралъ монетата и я турилъ въ кесията си. Нему и прѣзъ умъ не минавало, че кучето за нея ровило подъ камъка.

Бѣдниятъ Неронъ! Какво трѣбвало да прави? Той послѣдилъ тоя човѣкъ и заедно съ него се отзовалъ въ кжщи. Прѣзъ цѣлото вѣрме на вечерята той лежалъ спокойно подъ масата. Когато човѣкътъ се отправилъ къмъ спалнята и той отишелъ подирѣ му. Намѣстилъ се подъ кревата . . . Неронъ билъ кротко и красиво куче, та човѣкътъ, слѣдъ когото трѣгналъ, го не изпждилъ.

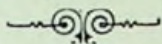
А защото било топло, човѣкътъ отворилъ прозореца и взелъ да се съблича. Дрехата си закачилъ на гвоздей.

Неронъ слѣдилъ съ внимание човѣка дордѣ заспи. Тогава, той изкочилъ тихо отъ убѣжището си, смѣкналъ съ зжби тихо дрехата отъ гвоздеа, послѣ скочилъ прѣзъ прозореца съ нея и се изгубилъ въ нощната тъмнина.

Въ четире часа сутринята Неронъ билъ при господаря си и сложилъ дрехата прѣдъ краката му.

Господарътъ му намѣрилъ въ дрехата кесия, а въ кесията — монетата съ още други пари и единъ часовникъ. За всички тия нѣща, безъ сребърната монета, Нероновиятъ господаръ далъ извѣстие въ вѣстниците. Когато притежателятъ

дошелъ да си ги прибере, разказалъ що направилъ Неронъ. Всички похвалили умното куче, като не могли да се начудятъ на неговата паметъ и съобразителностъ.

Въ облацитъ.

(Разказва синътъ на въздухоплавателя).

аща ми бѣше прочутиятъ въздухоплавателъ *Пиеръ Леру*. Той до толкова много обичаше занятieto си, че винаги сѣ за него приказваше и съ него се занимаваше. Чрѣзъ това опасно занятие се прѣхранваше нашето сѣмейство: Лѣтно врѣме, прѣзъ хубавитѣ дни, татко даваше въ градинитѣ разни прѣдставления съ балонитѣ си и забавляваше богатитѣ чловѣци.

Подъ коша на балонитѣ, кждѣто стоятъ въздухоплавателитѣ, баща ми окачваше люлка, на

която той често играеше на високо изъ въздуха разни гимнастически игри. Публиката му ржко плъщеше на хубавитѣ упражнения, но моето сърдце се свиваше отъ страхъ — да не падне на земята и да стане на пита.

Когато бѣхъ още малъкъ, много желаяхъ татко да издигне и мене нѣкога съ балона на високо изъ чистия въздухъ. Но той не се съгласяваше никакъ, само ми думаше: „Още си малъкъ, кога дойде врѣме, азъ самъ ще те покая да се качишъ при мене“. А азъ съ нетърпение чакахъ кога ще дойде това врѣме.

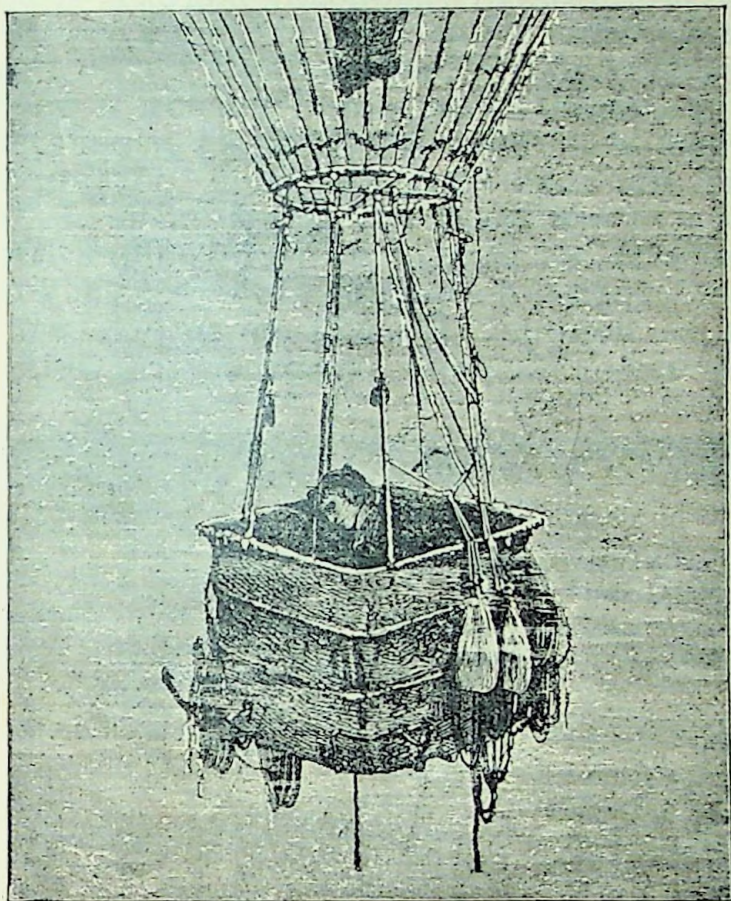
Една вечеръ татко се обърна къмъ мене съ тия думи: „Анри, утрѣ надвечеръ азъ ще се издигна съ балонъ на въздуха; искашъ ли да хвърчишъ и ти съ мене?“

Азъ си помислихъ, че той се шегува, затова не знаяхъ що да му отговоря. Цѣла нощъ не заспахъ отъ мислене: мжчихъ се да си прѣдставя какъ ще се издигна до облацитѣ и какъ лесно ще ги ловя като клончета; ала никакъ не ми идваше на умъ какви страшни случки ме очакватъ този день.

Съмна се. Обѣдвахме и се отправихме съ балона къмъ градината. Почнаха да идватъ хора да гледатъ нашето издигане съ балона. Азъ още се съмнявахъ да ли наистина татко ще вземе и мене съ себе си въ коша и се намѣстихъ вжтрѣ като кокошка коганесе въ полога.

Погледнахъ надъ главата си, що да видя! Грамаденъ балонъ виси надъ мене и нетърпеливо се тегли нагорѣ къмъ облацитѣ. А татко още стоеше на люлката подъ коша.

По едно врѣме той изкомандува: „Готово: Врѣвитъ долу!“ Азъ замръзнахъ на мѣстото си отъ страхъ. А освобождениятъ балонъ почна да

хвърчи съ страшна сила нагорѣ. Погледнахъ надолу и видѣхъ, какъ земята постепенно намаляваше и като че потъваше въ нѣкоя пропастъ. Въ тази минута публиката нададе силенъ викъ. Азъ се наведохъ отъ коша да погледна за баща

си. Но гдѣ го? . . . Той липсваше! . . . Азъ се уплашихъ и изгубихъ свѣсть.

Когато се свѣстихъ, усѣтихъ, че ми стана хладно. Поогледахъ се наоколо и видѣхъ, че всичко подъ мене бѣше бѣло — освѣтлено и имаше разни форми: ту на високи планини, ту на продълговати хълмове, ту на остри могили и др. т.

„Боже мой, това сѣмъ облаци!“ извикахъ азъ очудено. Да, това бѣха наистина облаци, но не надъ мене, а подъ мене; а това значи, че азъ съмъ се издигналъ по високо и отъ облаците. Отново ме обвзе страхъ и отчаяне. Почнахъ да плача и викамъ за помощъ. Но кой ще ме чуе въ това самотно небе? Всичко около ми мълчеше като

гробъ. А какво ли ще стане съ мене, ако се откъсне коша отъ балона? — думяхъ си често азъ.

При тази мисъл азъ неволно онѣмѣвахъ и се улавяхъ съ двѣ рѣцѣ за крайщата на коша.

Отведнажъ бѣлъ облакъ ме покри и помръзнахъ. Слава Богу, рекохъ си на ума, балонътъ почна да слазя надолу. Въ това врѣме ми дойде на умъ за канелката на балона, която щомъ се отвори и той почва да слазя надолу. Безъ да се бавя много, уловихъ канелката и я отворихъ малко. Веднага балонътъ почна да се движи побърже надолу. Азъ вече забравихъ страха и почнахъ да разглеждамъ съ внимание разнитѣ видове облаци, които балонътъ порѣше като корабъ вълнитѣ на морето.

Станахъ на крака и погледнахъ къмъ земята. Същата бездѣнна пропастъ, която видѣхъ и по напрѣдъ. Слѣдъ малко почнахъ да разпознавамъ нѣкакви квадрачета, могилки и грамадни змии, а това бѣха нивитѣ, планинитѣ и рѣкитѣ. А татъкъ надалечъ забѣлѣзахъ да се синѣе нѣщо като небе. Ако бѣхъ по-опитенъ, веднага щѣхъ да позная, че това е голѣмо море, и каква опасностъ ме грози, ако балонътъ ми падне нѣкакъ въ него!

И наистина вѣтърътъ го караше къмъ този синъ харманъ. . . . Слѣдъ нѣколко часа азъ се борѣхъ на смъртъ или животъ съ морскитѣ вълни, отъ които ме избавиха рибаритѣ съ своитѣ лодки.

Всички вѣстници писаха за моето избавление. Татко дойде и ме взе отъ болницата. Той ме цѣлуна и рече: „Ето единъ бѣдещъ въздухоплавателъ!“ И наистина азъ забравихъ страховетѣ и се посветихъ на бащиното си занятие.

Цвѣте си набрахъ.

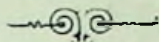
Съсъ другари на полето
Цѣли день играхъ
И на тръгване самичкъ
Цвѣте си набрахъ.

Вижте сега какъ го нося
Въ двѣтъ си ржѣ
И се връщамъ вечъ у дома
Съ весело сърдце.

Утрѣ ази пакъ ше ида,
Но не искамъ самъ:
Ще повикамъ и Стоянча
Да играемъ тамъ.

Ц. Калчевъ

Живота въ Стара-Турция.

III

Жетва.

Горещъ лѣтенъ день. Всичко живо гледа да се подслони на сѣнка подъ нѣкое дърво или храстъ. Само жетваритѣ въртятъ коси и повалятъ снопе като трупове изъ пожълтѣлитѣ ниви. Тѣ бързатъ да пожънатъ житото, за да не окапе зърното на земята, та да отиде напраздно труда на земледѣльца.

Чорбаджи Лулчо има ниви колко цѣло село голѣми. Ратаитѣ му не могатъ успѣ да ги пожънатъ сами безъ чужда помощъ. Затова прѣди два дни още той ги прати по близкитѣ села да му условятъ много жетварки и жетвари, че да ги пожънатъ по-скоро.

Въ недѣля вечеръ въ двора му се събраха около 70 моми и момци съ паламарки и сърпове. Налѣгаха на сайванта и чакаха да съмне, за да отидатъ на работа.

Първи пѣтли пропѣха и дружината почна да се стѣга за пжтъ. А още зора не пукнала и всички, наредени като войници, трѣгнаха за го-

лѣмата нива до Марковото кладенче. Чорбаджи Лулчо ги изпрати до хорището и ги благослови да свѣршатъ нивата по-скоро

Слѣдъ малко дружината пристига до кладенчето и се отбива въ голѣмата нива. Всѣки се прѣкрѣстя и се навежда да жѣне. Слънцето припече и горещъ потъ покри челата на младитѣ жетвари. Да забравятъ умора, запѣха кръшни пѣсни, прѣкрѣсвани често съ смѣхове и шегѣ. Който пѣтникъ минеше край тѣхъ, все се поспираше да послуша хубавитѣ македонски пѣсни.

Най-издалечъ се чуваше гласътъ на чернооката Миленка, дъщеря на единъ бѣденъ селянинъ. Нейнитѣ пѣсни приличаха на сладкопояния славей, кога се разпѣе прѣзъ нѣкоя майска утрина. Миленка съ своето трудолюбие, бѣше спечелила обичьта на всички, а особено на родителитѣ си, за които тя бѣше цѣло богатство.

Но поганецътъ *Мустафа бей* отдавна бѣше наумилъ да развали щастieto на Миленкината кѣща: той рѣши рано или късно да открадне Миленка и насила да я потурчи, че да я омѣжи за сина си *Османа*.

Той подушилъ кѣдѣ жѣне днесъ Миленка, та събралъ чета отъ 20 души арнаути и турци, па трѣгва да я дири изъ нивитѣ.

Слънцето застана на пладнѣ и подкани жетваритѣ на обѣдъ и почивка. Всички насѣдаха подъ дивата круша и сложиха трепеза. Още не почнали обѣда, отъ изтокъ се зададе четата на *Мустафа бей* начело съ кръвожадния арнаутинъ *Тосунъ*.

Щомъ наближиха до жетваритѣ, нададоха звѣрски викове, извадиха ножове и пищеове и заобиколиха жетваритѣ да не бѣгатъ.

Единъ отъ момцитѣ ги помоли да си вървятъ изъ пѣтя и да не плашатъ дѣвойкитѣ, но тѣ го вързаха за крушата и го биха до смъртъ. Слѣдъ него навързаха и останалитѣ момци, а дѣвойкитѣ накараха да имъ играятъ хоро.

Като се подиграваха така съ невиннитѣ момичета, отдѣлиха Миленка, качиха я на единъ конъ и я поведоха къмъ къщата на бея. Останалитѣ ѝ другарки нададоха викъ до Бога, ала никой ги не чуваше. Турцитѣ заминаха съ Миленка, а тѣ останаха да довършатъ нивата.

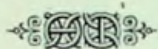
Вечеръта цѣлото село знаеше за случката. На другиятъ день по-главнитѣ селяни отидоха при *каймакамина* въ града да се оплачатъ отъ бея и да искатъ Миленка назадъ. Ала всички бидоха хвърлени въ тъмница и се отърваха едвамъ слѣдъ шесть мѣсеца и то съ голѣмъ откупъ.

Слѣдъ мѣсецъ у Мустафа бейови засвириха зурли и тѣпане. Женеше се синъ му Османъ съ потурчената Миленка. Цѣлиятъ день се чуваха весели пѣсни и свирни у бейови. Ала вечеръта всичко се обърна на плачъ: младата кадѣнка пронизала съ ножъ сърдцето на едничкия Мустафовъ синъ Османъ. . . .

Пѣтници, които сѣ минавали край Битолския затворъ, казватъ, че до скоро се чувалъ жалния гласъ на затворница, който казвалъ: „Нѣма ли нѣкой да избави Милена черна робиня“!

Било е врѣме, когато и въ нашето отечество сѣ върлували тия турски неправди. Но днесъ ние се ползуваме съ една свобода, която изку-

пихме съ кръвта на хиляди руски войници и български опълченци и бунтовници. И сега всеки може да си работи на нивата дори до срѣдъ нощъ, безъ да падне косъмъ отъ главата му. Колко е хубава свободата! . . .

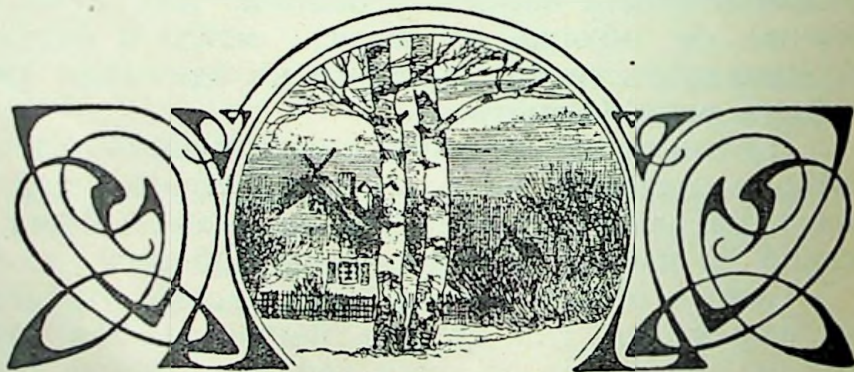

Обичамъ те! . . .

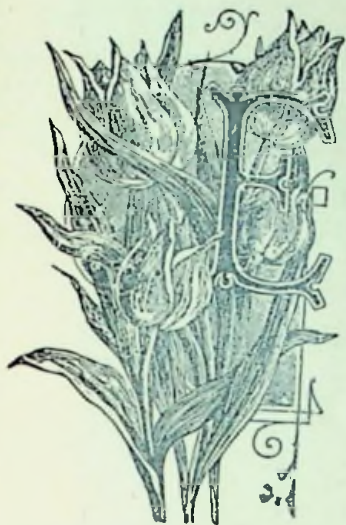
Поточе малко, ромопливо,
Подвижно, леко и игрино,
Отъ все сърдце обичамъ
По твоя брѣгъ да тичамъ.

И пѣснитъ ти кръшни леки,
Що, вѣрвамъ, ги обича всеки,
Обичамъ ги; обичамъ азъ
Да имъ приглашамъ всеки часъ.

Люб. Бобевски.

Градъ Пещера.

то градецътъ. въ когото е прѣкаралъ послѣднатъ минути отъ живота си покойния Алеко Константиновъ. Отишелъ въ гр. Пещера да се налюбува на чудната му планинска природа, да подиша чистия горски въздухъ и да се наслади отъ пѣсенъта на кристалнитъ ручей, що се спущатъ отъ върховетъ . . .

Тѣзи хубости привличатъ много любители и лѣтъ ги виждаме да кръстосватъ и бродятъ изъ хълмове, усой и върхове . . .

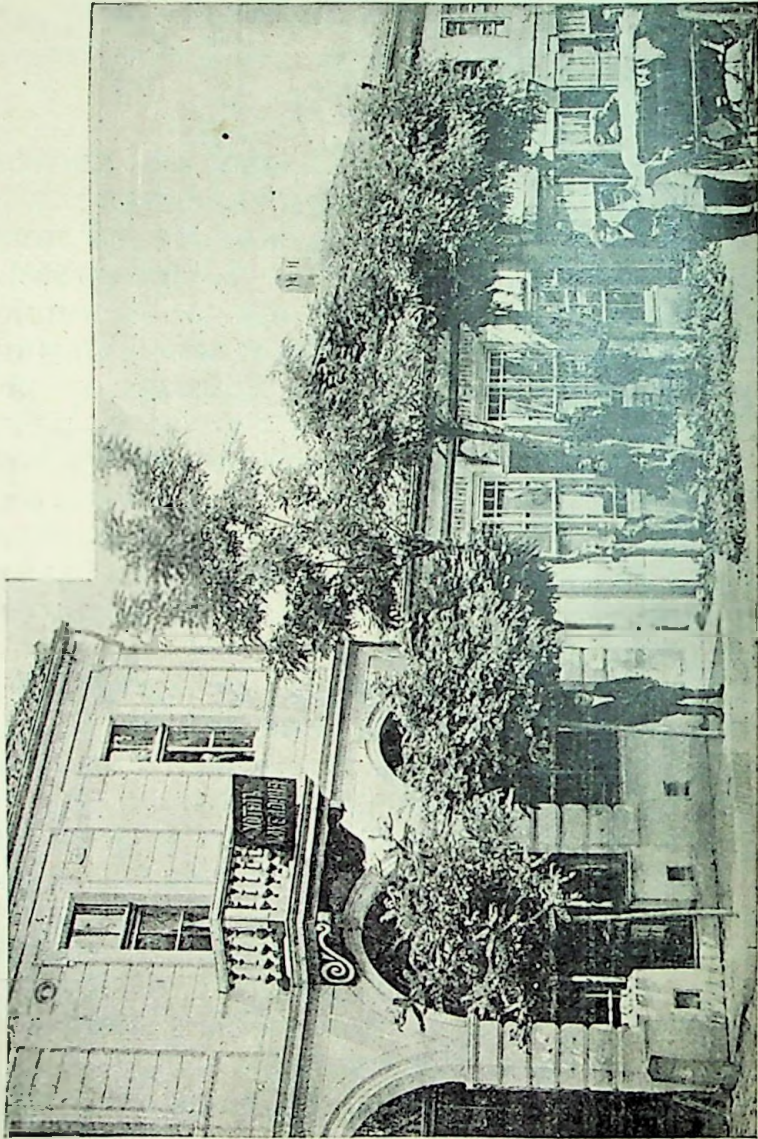
Градецътъ е разположенъ въ срѣдъ Родопитъ, въ една малка котловина. На югъ и западъ се издигатъ гористи склонове, а на сѣверъ — низки хълмове, насадени съ лозя.

Горитъ по-високитъ мѣста, сж борови и сж много красиви, — отдалечъ изглеждатъ като градини.

Мекиятъ чистъ въздухъ, боровата миризма и студената балканска вода сж цѣло богатство за тѣзи мѣста . . . Тука могатъ да се поправятъ болни хора — съ слаби гърди.

Ето защо лѣкаритъ сж избрали едно кѣтче отъ тѣзи прѣлѣсти, да се направи болница, за

заболѣли учители. Нѣма да се мине много врѣме
и въ срѣдѣ този райски кжтъ [ще] намиратъ

Градъ Пещера.

подкрѣпа заболѣлитѣ и съ подновени сили ще започнатѣ трудната си работа . . .

Гр. Пещера има около петъ хиляди жители. Тѣ се занимаватѣ съ продаване дървенѣ материалѣ, обработване обущарски кожи и др. занаяти. Тамѣ расте гюлѣтѣ, отѣ който добиватѣ гюловото масло.

Градецѣтѣ е започналѣ отѣ скоро врѣме да се планира и да се украсява съ нови и хубави здания.

Градѣ Пещера е далечѣ около 4½ часа отѣ Т. Пазарджикѣ.

Като говоримѣ за Пещера, не можемѣ да не споменемѣ и за историческото село *Батакѣ*, отдалечено три часа.

За да се отиде въ селото, минава се прѣзѣ едно тѣсно дефиле. Най напрѣдѣ се върви между джбове, послѣ габри, по-подирѣ подѣ разкошни буки и най-послѣ между вѣковнитѣ борики. Рѣката постоянно ни пѣше, а водоскопитѣ ни спираха на всѣка крачка. . . Чудно дефиле! . . . Рѣдкостѣ е такава красота! . . .

При политѣ на високи върхове е разположено селото Батакѣ. То е цѣло подновено съ дървени сгради.

Още при влизане въ селото на човѣка става, мъчно, тѣжно. . . Природнитѣ хубости не го радватѣ, защото душата се мъчи отѣ грознитѣ спомени! . . . Мѣсецѣ май 1876 год. е кървава дата за нашето отечество! . . . Цѣлото село горѣше въ пламѣци, а писанитѣ — стигаха въ небесата. . . . Повече отѣ 5 хиляди — мъже, жени, дѣца сѣ биле изклани отѣ башибозуцитѣ. . . . Църквата Св. Недѣля е плувнала въ кръвъ! . .

Тя е била пълна съ хора и турцитѣ сж ги изклали като стадо овце. . . .

Тази църква и до сега стои за да напомни турскитѣ звѣрства.

Свършена на свѣта.

Отъ нѣколко мѣсеца насамъ вѣстниците пишатъ, че една опашата звѣзда, наречена „Халеева комета“, щѣла да измори всичко живо на земята на 6 май т. год.

Много лековѣрни хора повѣрваха на тия вѣстникарски новини и съ страхъ очакваха послѣдната минута на живота си. А нѣкои, които не искаха да бждатъ умъртвени отъ немилостивата комета, сами туриха край на живота си съ куршума.

Като приближиха днитѣ на нейното появяване, всички почнаха да излизатъ на уреченото врѣме да видятъ изгледа на чудовището.

И наистина, още въ края на м. априль, мнозина я видѣха на изтокъ съ крива опашка. Вѣрвамъ и нѣкои отъ дѣцата да сж я видѣли.

Прѣзъ втората седмица на м. май, кометата почна да се показва на западъ слѣдъ заходжането на слънцето пакъ съ сжщата крива опашка.

Ето вече цѣль мѣсець отъ тогасъ, а свѣтътъ не се свършва. Види се звѣздобройцитѣ не можаха да познаятъ края на свѣта.

Редакторъ: Н. Гайтанджиевъ.

Издава научното д-во „Отець Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

На училище.

Поточе.

Съ чуденъ ропотъ, съ таенъ шепогъ
Се надолу то влече,
Също като пепелянка
Се извива и тече.

Ту снагата си провира
Прѣзъ планински каменякъ,
Ту се скрие, ту се тули
Изъ зелени храсталакъ

На брѣга му си почива
Друмникъ и се разхлади;
За овчари благодать сж
Бистри, студни му води.

Всички, всички припознаватъ
Неговия даръ свещенъ;
То не хае, а безспирно
Лжкатуши нощъ и день.

Люб. Бобевски.

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

С богомъ!

Прощавай, славейче любезно,
Ти птиченце си намъ полезно,
И съ благъ, приятенъ гласъ . . .
Прощавай! Добъръ часъ!

Ще идешъ ти на югъ, тамъ, дѣто,
Засмѣно вѣчно е небето;
Тамъ, дѣто оня край
Е вѣчно земенъ рай! . . .

Но щомъ се зимата прокуди,
И всичко всѣкждѣ събуди,
Вземи ти дълги пжтъ,
Що води въ наши кжтъ!

Люб. Бобевски.